

ze dne 22. února 1921 potud nesprávné, pokud i ohledně náboženského fondu potvrzuje, že proti závad prostému odepsání pozemku ve lhůtě nepodal odporu. Zemský soud, který přes to na základě nesprávného úředního vysvědčení knihovní zápis povolil, porušil předpis § 94 čís. 3 knih. zák., dle něhož lze zápis povolit jen, je-li žádost obsahem listin odůvodněna, a proto bylo rekursu finanční prokuratury právem vyhověno. Mínění dovolací stížnosti, že nezáleží na tom, že usnesení, jímž povoleno bylo zavedení vyzývacího řízení, nebylo doručeno finanční prokuratuře, nýbrž zemské politické správě, poněvadž podle § 125 knih. zák. nelze odporovati platnosti knihovního zápisu proto, že doručení se nestalo řádně nebo se nestalo vůbec, jest zřejmě pochybené. Finanční prokuratura nebrojí proti usnesení, povolujícímu zavedení vyzývacího řízení, pokud nařízeno bylo knihovní poznámenání žádosti o zavedení tohoto řízení a nemá tu tudíž ustanovení § 125 knih. zák. vůbec místa. Nesprávné jest také mínění dovolací stížnosti, že rekurs finanční prokuratury proti úřednímu vysvědčení byl nepřipustným, poněvadž úřední vysvědčení nabylo již právní moci před tím, než rekurs byl finanční prokuraturou podán. Nehledíc k tomu, že zmíněné vysvědčení nebylo finanční prokuratuře vůbec doručeno, tak že lhůta ku rekursu finanční prokuratury nemohla uplynouti, není vysvědčení usnesením soudním, jež by mohlo vejíti v moc práva. Jest potvrzením, jež bylo podle § 281 nesp. říz. vydáno o skutečnostech u soudu ze spisů známých, a jež kdykoliv může býti opraveno, když se zjistí, že jest nesprávným.

### Čís. 1208.

**Souhlas k rozluce třeba dáti po uplynutí zkušební lhůty. K souhlasu, danému před jejím uplynutím, nelze přihlížeti, byl-li napotom odvolán.**

(Rozh. ze dne 27. září 1921, R II 316/21.)

Dohodnuvše se po vydání rozlukového zákona na dobrovolném rozvodu, svolili manželé k tomu, by po zákonné lhůtě bylo manželství rozloučeno. Napotomní žádost manžela o rozluhu byla soudy všech tří stolic zamítnuta, ježto manželka s ní nesouhlasila, a manžel byl poukázán na pořad práva. Nejvyšší soud uvedl

### v důvodech:

Jako žalobě o rozluhu pro nepřekonatelný odpor podle § 13 lit. i) zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., lze i žádosti podle § 15 cit. zák. o rozluhu manželství, soudně již rozvedeného, vyhověti podle § 16 lit. a), b) jen tehdy, když druhý manžel se žádostí o rozluhu souhlasí. Důvodem, proč se vyžaduje souhlas obou manželů k rozluce pro nepřekonatelný odpor, jest, že zákon v souhlasné žádosti obou manželů vidí důkaz, že oba nabyli přesvědčení, že pro nepřekonatelný odpor buď vzájemný, buď jednoho manžela k druhému jest nesnesitelné a nemožno, by v manželském svazku na dále setrvali. Mimo to připouští se žádost taková podle § 15 zmíněného zákona jen, když od rozvodu uplynula určitá doba, v zákoně stanovená, v případě, o nějž zde jde, doba 1 roku, aniž

by manželé obnovili manželské spolužití. Zákon tu ukládá manželům po rozvodu zkušební dobu k tomu účelu, aby se ukázalo, zda odpor skutečně jest trvalým či zda byl jen pomíjející a zda snad časem nepomine. Jsou-li tyto podmínky, oddělené žití po zákonný čas a souhlas obou manželů splněny, platí domněnka, že jest tu odpor nepřekonatelný. Z toho však plyne samo sebou, že souhlas druhého manžela s rozlukou může mít význam, jaký mu zákon přikládá, a může býti důkazem, že smýšlení manželů se nezměnilo a že došli trvale k přesvědčení, že manželské spolužití mezi nimi jest nadále nemožným, jen tehdy, když byl projevěn k žádosti o rozlukou až po uplynutí zkušební doby zákonem stanovené. Tento souhlas ovšem odvolati nelze. Naproti tomu jest ujednání manželů, uzavřené za příčinou dobrovolného rozvodu, že navzájem svolují, aby manželství po uplynutí zákonné doby bylo rozloučeno, jen pouhým slibem, že k rozluce svolí, bude-li jeden z nich po uplynutí zákonné lhůty o ni žádati, a jest neplatným a nezávazným. Neboť podle obč. zák. platí, jak plyne z ustanovení §§ 45, 55, 56, 879 čís. 1 zásada, tkvící v mravní podstatě manželství, že při uzavření sňatku musí stranám volnost rozhodnutí zůstat zachována. Co však platí o uzavření sňatku, platí zajisté touž měrou i o rozvodu a rozluce, ku které se podle zákona svolení druhého manžela vyžaduje. I zde musí býti manželé zůstaveno, volně se rozhodnouti, chce-li k rozluce svoliti či svolení odepřít a jest tudíž ujednání, jímž již předem dává svolení k rozluce, neplatným, poněvadž obmezuje volný projev jeho vůle.

### Čís. 1209.

#### **Dovozní povolení není předmětem exekuce.**

(Rozh. ze dne 27. září 1921, R II 330/21.)

Soud první stolice povolil dle § 331 ex. ř. exekuci na dovozní povolení na benzin. Rekursní soud exekuční návrh zamítl proto, že nárok z dovozního povolení na benzin není majetkovým právem po rozumu § 331 ex. ř., ježto nelze jej ani zciziti ani co do výkonu zužítkovati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### **Důvody :**

Rekurs není oprávněn a jest úplně souhlasiti s názorem soudu rekursního, že dovozní povolení, o něž tu jde, pokud se týče nárok z něho, není majetkovým předmětem, postižitelným exekucí. Udělením dovozního povolení propůjčuje se oprávnění k dovozu určitého zboží z ciziny, právě jen oné osobě (firmě, závodu), pro kterou povolení to zní; povolení takové zní na jméno dovozce a není na osoby jiné přenositelné, jak vysvítá z nařízení vlády republiky Československé ze dne 28. listopadu 1919, čís. 645 sb. z. a n., uvedeného v platnost vyhláškou ministerstva obchodu ze dne 10. dubna 1920, čís. 241 sb. z. a n., neboť v § 11 cit. nař. stanoví se tresty na vývoz a dovoz bez povolení a na vědomé nesprávné údaje, v žádostech o takové povolení a § 12 cit. nař. zase připouští, že ke kontrole údajů v takových žádostech může si komise pro zahraniční